

„Én pedig szegény és nyomorult vagyok: Siess hozzám, ó Isten; Segítségem és szabadítóm vagy Te, Uram: ne késsél!” (Ps; 70:6.)

Itt kezdődik minden. Itt kezdődhet. Ha az ember, aki nagymellénnyel, magabiztosan elkezd az életét: *„Nekem ne mondja meg senki, mert én vagyok az életem ura. Én meg tudom oldani az életem. Én erős vagyok. Nekem nincs szükségem senkire. Istenre és a gyülekezetre meg végképp nincs, hogy majd még ők mondják meg nekem!”* Tehát, ha az így beszélő ember, amilyen én is voltam valamikor, meg amilyenek mi is, valamennyien voltunk valamikor, egyszer eljut odáig, hogy kimondja: *„Én szegény és nyomorult vagyok. Siess hozzám, Istenem. Te vagy az én szabadítóm, ne késsél. Te vagy az én Uram.”* – Ha az élet súlya alatt e belátásig eljutunk, akkor kezdődhet el a valódi élet.

Mert az örökélet kapuja nem a magasságban van, hanem a mélységben. Nem a fellengzősségben, hanem az alázatban. Amikor ki tudja mondani az ember: Elszúrtam. Ki tudja mondani: Szegény és nyomorult vagyok. Amikor ki tudja mondani: Szükségem van Rád, Istenem. Amikor ki tudja mondani: Szükségem van rátok, keresztyén testvéreim. Amikor mindezt érzi, és ki tudja mondani, mert belátja kicsiségét, és felébred benne a vágy egy szabadító után, aki segítségül jön az élethez. Akkor kezdődhet el a valódi, értelmes, örökéletre vezető, boldog élet.

Amikor az ember már sóvárogva vágyik egy szabadító után, aki hatalmas, aki mindenható, aki Isten. Egy szabadító után, aki ugyanakkor látható, hozzánk hasonlító, aki megért minket gyengeségünkben, mert együttal ember is. Tehát mikor már igényeljük az emberalakban közeljövő Istent, a Messiást, akkor kezdődhet minden.

Az ember oldaláról ezzel a sóvár vágyakozással, Isten segítségül hívásával kezdődhet minden.

Te vágyódsz Isten után? Téged mi juttatott el arra a belátásra, hogy szükséged van az Istenre? Hogyan fedezted fel, hogy szükséged van Isten népére, a gyülekezetre is?

A szabadító, a Messiás, az Istenember eljött. Isten szeretete közel hajolt. Jézus megszületett. Nyitva az út a „boldogságos ég felé”. De azért ne felejtjük el, hogy mi még nem a boldogságos égben, hanem a sokszor nagyon is nyomorúságos földön vagyunk. A karácsony egy nagyon valóságos öröm. Az, hogy Isten lejött hozzánk a mélységbe, mert szeret, ez hatalmas öröm. De ez még nem a vágyaink beteljesülése. Ez számunkra még nem a megérkezés. Ez még csak az indulás lehetősége. Még nem mi érkezünk meg Isten országába, a teljes boldogság színterébe, hanem a Fiúisten érkezett meg a bűnössé lett világba, az ember küzdelmeinek a színterére. És Vele már elindulhatunk az örök boldogság felé, de az út még hosszú és a földi pusztaságon vezet át. Ha már vágyakozunk Isten segítségére, mert beláttuk, hogy nélküle nem megy, ha már vágyakozunk az ő országába, mert felismertük, hogy a földön az örök boldogság nem lehetséges, akkor indulhatunk. De az út hosszú, és küzdelmes. Jézus eljött és segít, de van sok tennivaló, amit – bár az ő segítségével, de – nekünk kell megtennünk.

Az első tennivalónk a megtérés és bűnbánat. Erre hívott a kórus vasárnap az e szakaszt követő első énekével. A szöveg Keresztelő Jánosra utal, aki a Jordán pusztájában prédikált és keresztelt. Prédikációja fő tartalma az volt, hogy térjetelek meg, mert közel van már a megváltó Jézus hozzátok. Közel jött általa az Isten uralkodása, országa. De ha ebben ti részesülni szeretnétek, meg kell, tisztítsátok lelketeget. El kell dobnia életetekből azt, ami elválaszt tőle, a bűnt. Valljátok meg, bánjátok meg bűneiteket. Ez a menny felé indulás első lépése. – És valljuk meg nehéz lépés ez. Még hogy bűnös vagyok? Nem olyan könnyű ezt belátni. Na, de hogy ezt még be is valljam? Az már végképp nehéz. Aztán meg hogy ne kövessem el újra és újra ugyanazokat a bűnöket? Erre meg egyenesen képtelenek vagyunk. Ebben csak az segíthet minket, ha ott van szívünkben az az erős HIT, hogy nem a bűneink tesznek boldoggá bennünket. Nem. Bármilyen csábító is legyen a bűn, nem. Nem attól leszek boldog, ha azt elkövetem, hanem attól, ha Jézust követem. Ehhez kell az a hit, amely az Isten iránti gyermeki bizalom, s amely nélkül lehetetlen Isten előtt kedvesnek lenni, lehetetlen az örök boldogságra eljutni. Erről olvassuk a Zsid; 6:11-ben, hogy:

„Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves az Isten előtt.” – ez az ige ihlette azt a dalt, amellyel a kórus arra buzdított minket, hogy hitben éljünk, a hit útját járjuk.

És volt egy harmadik dal is. Ismertük jól, hisz egy énekeskönyvi ének feldolgozása. De az ének tartalmát sajnos nem csak az énekes könyvből ismerjük. „Lelki próbáimban, Jézus, légy velem”. S bizony földi utunknak része a sok-sok próba. Sok-sok nehézség, mely próbára teszi hitünket, hűségünket. Az az út, mely karácsonytól virágvasárnapig vezetett, Jézus számára is próbákkal volt teli.

Már küldetése kezdetén próbára lett léve hűsége. A hosszú, negyven napos böjt után jött a gazdagság, a hírnév és hatalom kísértése. Csábító dolgok ezek. Nem is feltétlen rosszak. De ha nem a földi gazdagság vagy hatalom életemben az Isten akarata, akkor azt el tudom-e fogadni? El tudom-e hinni, hogy az úgy is jó, ha Isten másnak ad nagyobb vagyont és gazdagságot, nekem pedig csak kisebbit? Jézus elfogadta,

hogy az ő útja nem a földi gazdag, hatalmas sztár szerep. Elfogadta, hogy a mennyei Atya másra rendelte őt. Elengedte ezeknek a vágyát, és ment tovább. A további úton pedig jöttek további próbák, fáradtság, elhagyatottság, szomorúság, gyász, éhség, bosszúság. Hosszú, nehéz út volt, amit be kellett járnia. Ahogy hosszú és nehéz lehet nekünk is az út, ami az örök boldogság felé vezet. Minket is érnek próbák. De jó az, hogy tudjuk, hogy Jézus ismeri ezt az utat, mert ő már végigjárta, és kérhetjük őt, hogy a próbák közt legyen velünk. Ő meghallja, amikor így imádkozunk a kísértések közt: Lelki próbáimban, Jézus, légy velem, és teljesíti szívből jövő kérésünket, és nem engedi, hogy eltántorodjon tőle életünk, életem.

A bűn felismerése, megbánása, megvallása, elhagyása milyen nehézséget okoz neked?

Van olyan dolog, amit Isten rossznak mond, de számodra mégis csábító? El tudod fogadni, hogy Isten tehet boldoggá és nem a tiltott dolgok?

El tudod fogadni, hogy Isten neked nem szán akkora gazdagságot, hatalmat és hírnevet mint másoknak, vagy irigyled mások gazdagságát, zavar a mások így-úgy szerzett vagyona?

A földi út nehéz. Nehéz volt Jézus útja is. De a földi út nem csak nehézség. A földi úton ott van az öröm, az elismerés és az ünneplés is. Jézus útja örvendező és dicsőséges út is! Ezt látjuk, amikor Jézus küldetése hosszú szakasza után megérkezik a virágvasárnaphoz. Jézus bevonul Jeruzsálembe, a sokaság, a zarándok tömeg, akik közül sokan hallgatták tanítását, látták és átélték csodáit, most dicsőíti őt. Így olvasunk erről: Lk; 19:28-40.

A tanítványok sokasága örvendezve dicséri Istent és magasztalja Jézust. Örvendezve dicsérik. Mert Istent dicsérni, Jézust követni öröm. Ez a dicsőítés, ami széppé teszi a hívő életet. Jézussal járva látjuk a csodákat, és dicsérjük az Istent. Ebben van a valódi öröm. De jó, ha látjuk a csodákat. Ha látjuk azt a csodát, amit a földi élettel kaptunk. Ha látjuk azt a csodát, amit Isten gondoskodása jelent. Ha látjuk azt a csodát, hogy Isten szeret minket. Ha látjuk azt a csodát, hogy Jézussal élhetünk. Ha látjuk a csodákat, és hálásak tudunk lenni, és tudjuk az Istent dicsérni, akkor örvendezve járhatunk a krisztusi úton. Azért annyira jó dicsérni Istent, mert ez az eredeti rendeltetésünk. Erre lettünk teremtve, hogy megismerjük, megszeressük és dicsérjük őt. S ha ezt tesszük, ebben jól érezzük magunkat.

Persze vannak, akik nem tudnak örülni. Vannak ünneprontók. Vannak, akik el akarják némítani az öröm hangját. Azt akarják, hogy Jézus útján rendesen, unalmasan és örömtelenül menjünk. Nem az Istentől vannak ők. Isten öröme és dicsőítésre hív meg minket. Isten előtt kedves, amikor a menny örök öröméből már a földön előre így részesülünk. Mi ne fékezzük örömünket, hanem magasztaljuk őt!

Dicsérjétek azzal Istent, hogy elmondjátok egymásnak egy-egy nagy örömtöket, amit Isten szerzett nektek az utóbbi időben!

Bűnbánat, próbák, öröm. Mind hozzá tartoznak a földi vándorúthoz. Hozzá tartoznak a Jézust követő úthoz is. És hozzátartozik még valami, amiről nem szeretünk tudni. Hozzátartozik a földi élethez annak a végessége. Hozzátartozik a bűn következménye, a halál. Jézus élete is halállal zárult itt, a földön. És halállal zárul a Jézust követők élete is. Úgy tűnik ilyen szempontból, mintha mindegy is lenne minden, hisz sokféle életút van, de mintha a halálban a sok út összeérne. Mintha mind oda vezetne. Ezt látja a földi szem.

Jézus azonban elárul követőinek egy titkot. Az út a halálban nem hogy nem ér össze, hanem ott válik el igazán. Mert a halál olyan, mint egy árok az úton. Valaki beleesik, és ottmarad. Számára ott ért véget az út. Szenved benne, majd végképp elveszti életét. De van, aki megtalálja az árok feletti hidat. Jézus a híd a mennyországba. Biblikusabban mondva Jézus a feltámadás és az élet. Mert Jézus meghalt, lényegét tekintve, mint bárki más. De Jézus fel is támadt, mint senki más. Testben, jól láthatóan. S ha mi Jézust követjük, a mi életünk sem marad a halálban. Ezért örvendezhetünk.

A nagy hét eseményei már erről szólnak. Jézus értünk hozott áldozatáról, a kereszthalálról, mellyel elszenvedte Jézus a mi büntetésünket, minek következtében azoknak már nem kell elhordozniuk a pokol kínját, akik hisznek ebben és elfogadják Jézus áldozatát. A kórusunk utolsó két dala a feltámadást hirdette, és meghívott minket arra, hogy mind jöjjetek, örvendjétek, mert van minék, mert Isten gyönyörű szép és boldog életet készített nektek a mennyben. Ezt ő kész nektek ajándékozni ingyen, ezért ha Jézust követve éltek, akkor e boldog világba nagy-nagy örömmel meg is érkezhettek. Ámen

Jelent-e számodra örömet és reményt a feltámadás és a mennyország, amit Isten Jézus követőinek ígér? Hogy fog megjelenni ez az öröm és remény a húsvéti ünneplésedben és a családjában?